

ZIUA DE DUMINICĂ A LUI DAMIAN STEGARU de Mircea Enescu

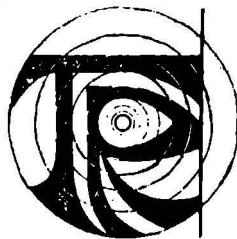
Fericit, autorul care scrie ușor, și mai fericit, autorul care scrie ușor și i se recunoaște public opera, cu aceeași ușurință. Mircea Enescu este un astfel de autor. Textele lui — atâtea cite am putut vedea în acest an, la TV — nu vădese o construcție laborioasă; în replică nu se simte încordarea spirituală în revelarea profunzimilor cugetului. Sînt producții ușoare, fruct al unei scriituri ușoare, purceasă din conștiința unui artist atent mai mult la temă decît la idee, așadar la vehicol și nu la conținutul vehiculat. *Ziua de duminică a lui Damian Stegaru* vrea să ne arate ziua de lucru cu oamenii a unui primar dintr-un oraș în plină dezvoltare. Oamenii vin cu probleme diverse, unele mărunte, de interes personal, altele mari, de interes general, dar toate acestea sînt enunțate; nu se dezvoltă nici o dramă. Primarul este un ins bonom care visează la dezvoltarea industrială a urbei și care nu vrea în ruptul capului să plece într-o muncă de mai mare răspundere, la județ. Poate că n-ar vrea să-și depășească nivelul de competență, dar competența, în cadrul social-economic dat, pare a fi direct proporțională cu gradul de influență. Nici de aici nu se dezvoltă însă nici o dramă. Primarul are și o fiică. Aceasta îl adoră. Fiica privește camera tatălui ca pe un adevărat complex muzeal de obiecte aparținînd unei personalități decedate. Or, tatăl este viu.

În distribuție: Ștefan Radoff (Primarul), Valeria Ogășanu (Fiica), Nucu Păunescu, George Oancea, Geo Costiniu, Elena Sereda, Valeria Gagealov, Petrică Vasilescu, Violeta Berbiuc se achită conștiincios de rolurile care li s-au repartizat, conștiincios și, uneori, chiar cu fior artistic, într-un spectacol alert, viu, semnat de Leonard Popovici.

● Am revăzut, preluat de camerele TV, spectacolul Teatrului „Bulandra” O

scrisoare pierdută, semnat de Liviu Ciulei, spectacol despre care am referit, la vremea cuvenită, în revista noastră. Mărturisim că nu ne-a mai făcut impresia bună pe care am avut-o la premieră. Pulberea rutinei s-o fi așternut peste scene altădată proaspete și vii? Privit în oglinda televiziunii, spectacolul arată îmbătrînit, deși piesa, vechea piesă, a rămas la fel de tinăra; dar grima de pe chipul ei spiritual s-a uscat, căzînd în fișii printre cioburile de cadre ale operatorilor TV. Oare încă nu știm cum să trecem pe micul ecran spectacolul de pe scindura scenei?

Constantin RADU-MARIA

Meditații asupra istoriei

Avram Iancu de Lucian Blaga și *Kapodistrias* de Nikos Kazantzakis, difuzate amîndouă în luna noiembrie în premieră radiofonică, sînt texte diferite ca tematică și subiect, ca loc al acțiunii sau timbru specific. Creații ale unor mari scriitori, ele se întîlnesc, totuși, prin concepția autorilor teatrului istoric — meditație asupra trecutului și nu reconstituire, descifrare inspirată, de fină observație, a trăsăturilor definitorii ale unor popoare. Dincolo de fapte, de înfruntări, de conflicte, istoria este citită și tîlmăcită prin evoluția unor personaje, prin cristalizarea unor principii esențiale, prin afirmarea unor sentimente majore — patriotismul, apartenența la ființa și la destinul unui popor, la o credință națională, spiritul de jertfă pe temeiul unor aspirații înalte, tulburătoare responsabile a conducătorului. Izbînzii și înfrîngerii, greșeli și îndoeli, violență și iubire, speranțe și dezamăgiri, sînt, toate, clipe ale istoriei și totodată trepte ale unei devenirii.

Autor al montării radiofonice a piesei lui Lucian Blaga, Cristian Munteanu a realizat o construcție echilibrată, suplă, fluentă. Atenția s-a concentrat — cu deplină justificare — pe chipurile vii, individualizate; toate aceste chipuri se tolesc, desigur, într-unul singur, exprimînd o idee, dar fără a-și pierde personalitatea, conturul propriu. Regizorul și actorii s-au ferit cu grijă de portretizări violente